

PARAPIJA

NR. 530
III EILINIS
SEKMADIENIS
2021 01 24

Pakuonio, Piliuonos ir Viršužiglio parapijų leidinys

www.pakuonioparapija.lt

Kartą trys broliai aptiko Laimę sėdinčią duobėje.

Vienas iš brolių prisiartinio prie duobės krašto ir paprašė Laimės pinigų.

Laimė apdovanojo jį pinigais ir tasai nuėjo.

Kitas brolis paprašė gražios moters. Gavęs ko prašė, tuojau pat dingo.

Trečias brolis palinko virš duobės:

- Ko tau reikia? - paklausė Laimė.

- O tau ko reikia? - paklausė brolis.

- Ištrauk mane iš čia, - paprašė Laimė. Brolis ištiesė ranką, ištraukė Laimę iš duobės ir nuėjo sau. O Laimė jam iš paskos.

Du poilsiautojai, įsikūrę prie ežero, nusprendė plaukti valtimi į kitą krantą ir išlenkti taurelę tenykščiame bare. Taip atslinko ir naktis. Galiausiai, palikę užėigą, bičiuliai šiaip ne taip nusigavo iki valtelių, įsėdo ir žvaliai čiupo irklus. Įsirežę ir prakaito išpilti yrėsi apie dvi valandas. Tada vienas tarė:

- Ar nemanai, kad jau turėjome pasiekti savąjį krantą?

- Žinoma! - pritarė draugas. - Tik irklavome, matyt, per silpnai...

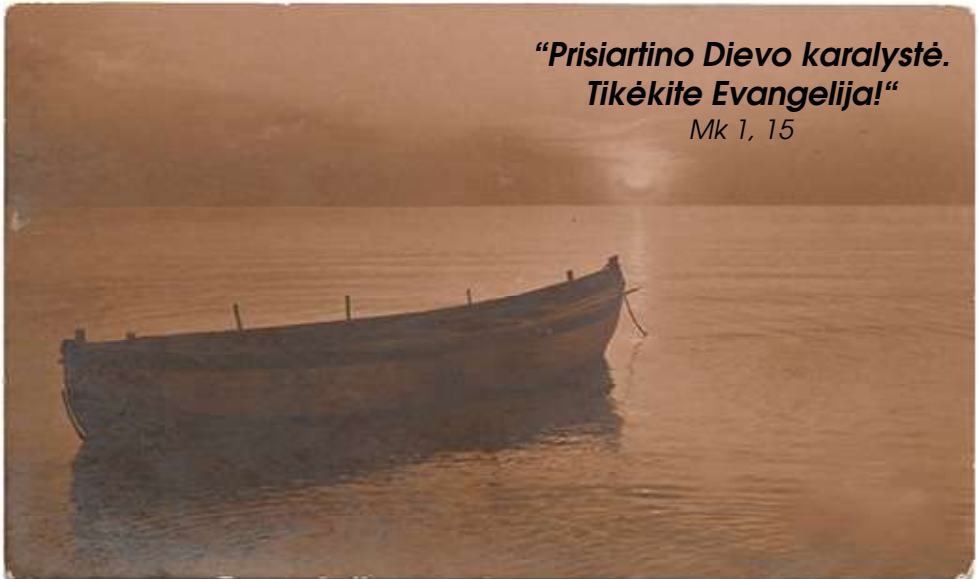
Sukaupę likusias jėgas, yrėsi dar valandą.

Pradėjus švisti pamatė, kad nuo kranto nenutolo nė per centimetrą. Mat buvo pamiršę atrišti lyną, kuris laikė valtį prie kranto.

Kiek daug žmonių ištisą dieną blaškosi ir neriasi iš kailio, tačiau nieko nepasiekia, nes neišsilaisvina iš juos kaustančių ryšių ir įpročių.

**“Prisiartinio Dievo karalystė.
Tikėkite Evangelija!”**

Mk 1, 15

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jon 3, 1–5. 10; Ps 24, 4–9; 1 Kor 7, 29–31

Psalmės atliepas

Parodyk man, Viešpatie, savąjį kelią.

Evangelija pagal Morkų (1, 14-20)

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti gerąją Dievo naujieną: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“

Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė Simoną ir Simono broį Andriejų, metančius tinklą į ežerą; buvo mat žvejai. Jėzus tarė: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais“. Ir tuojau, palikę tinklus, juodu nuėjo su Juo.

Paėjęs truputį toliau, Jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo broį Joną, valtyje betaisančius tinklus. Tuoj pat pasišaukė ir juos. Palikę savo tėvą Zebediejų su samdinais valtyje, jie sekė paskui Jį.

Evangelijos komentaras (pagal kun. Mindaugo Martinaičio komentarą):

Kai šioje planetoje pragyveni kelias dešimtis metų ir apsipranti su visais jos stebuklais, imi niekuo nebesistebėti. Kas rytą saulė pateka rytuose ir kas vakarą nusileidžia vakaruose. Ir, anot Koheleto, „po saule nėra nieko nauja!“ (Koh 1, 9b). Nieko nauja ir gyvenime, kai jis nusistovi vienodu ritmu.

Jėzaus žodžiai: „Atėjo metas, prisartino Dievo Karalystė“ skirti ne kažkokiems žmonėms, gyvenusiems prieš porą tūkstančių metų. Į mūsų supilkėjusį laiką ateina Dievas ir nori pakeisti mūsų būvį, suteikti jam naują kokybę.

Atėjo metas, prisartino Dievo Karalystė. Atsiverskite ir tikėkite Evangelija! – keturi teiginiai. Jei priimsime ir gyvensime pagal du paskutinius – atsiversime ir patikėsime Evangelija, savaime pajusime ir pirmuosius – mūsų gyvenimas bus apdovanotas pilnatve ir Dievo Karalystės kokybe. Jėzaus, Asmuo, prabyla. Jei manome, kad Jis tyli, tai klystame. Dabar Jis mus kviečia išgirsti Jį kalbant, Juo patikėti, ir tada pajusime pasikeitimą.

Aišku, Jėzus gali likti personažu knygos, nors ir šventos, tačiau dulkančios lentynoje. Ir aš galiu likti įkaitu vien šio žemiško laiko, tapatinamo su mitiniu veikėju Kronu – senovės graikų dievu, suryančiu savo vaikus ir neleidžiančiu atsirasti kažkam naujam po saule.

„Kiekvienoje Evangelijos ištraukoje glūdi Dievo pažadas. Jis tampa man tikrove, kai skaitydamas suprantu, kad „atėjo metas“, kad kaip tik dabar Viešpats nori padaryti man tai, apie ką čia pasakojama, jei aš prašau ir priimu Jo dovaną“ (Silvano Fausti SJ).

Dievo Karalystėje jau gyvena tas, kuris atsiliepia į kvietimą eiti su Juo. Valtis ir tinklus palikę žvejai yra Dievo Karalystės piliečiai. Lygiai kaip ir mūsų laikų žmogus, įsiklausantis į Jėzaus žinią ir atsiliepiantis Jam.

Atsiverskite! Gyvenimo Dievo Karalystėje sąlyga yra širdies perkeitimas, nusigręžimas nuo blogio ir atsigręžimas į gėrį, į patį Dievą. Blogi, nuodėmę turėtume suprasti kaip nepataikymą į taikinį, šūvį pro šalį,ėjimą ne į tą pusę, o atsivertimą – kaip nusitaikymą į teisingus tikslus, siekį to, kas brangiausia ir vertingiausia, gyvenimą siekiant tų dalykų, kuriuos nurodo pats Dievas, o ne tų, kurių paprastai vaikosi žmonės.

Atsivertimas nėra kartą gyvenime atliekamas veiksmas. Kadangi esame kviečiami į Jo draugystę, santykį su Juo, tai turbūt ir suprantame, kad tai nėra vienkartinis pasibuvimas ar susitikimas, bet draugauti išvien, visam laikui, čia žemėj ir danguj, mano ir Jo Karalystėj, draugauti su Juo kur tik aš esu, ir kur Jis yra.

Galbūt kas pasakys ar pagalvos: „o kam man atsiversti ir vargintis, keisti savo gyvenimą? Man ir taip gerai.“ Atsakymas galėtų būti tų žvejų, tapusių Jėzaus mokiniais, istorija. Jie galėjo neatsiliepti į Jėzaus kvietimą ir pasilikti žvejais, gerai šio amato specialistais. Tik kuriuo atveju jų gyvenimas jiems patiems atrodytų prasmingesnis?.. Kai atstumi neišpakuotą dovaną, gali ir nesužinoti, kas joje buvo...

Krikštas – daugiau nei šeimos šventė

Kas gali būti pakrikštytas? Ar teisinga teikti Krikštą kiekvienam, kuris to prašo, nors šeima visai nepraktikuoja tikėjimo?

Pakrikštytas gali būti kiekvienas žmogus, ir tik žmogus. Krikštas gali būti teikiamas tik vieną kartą ir negali būti kartojamas. Kažkodėl čia prisiminiau tuos katalikus, kurie Nepriklausomybės pradžioje priėmė Krikštą dar kartą, pavyzdžiui, Jehovos liudytojų bendruomenėje. Atseit vien užpilant vandenį Krikštas nėra pilnas. Tada, kaip ir šiandien, Jehovos liudytojai krikštijo baseinuose. Mes sakome, kad kartą pakrikštytas žmogus nebegali dar sykį Krikšto priimti. Jis jau tapo nauju kūriniumi Kristuje. Dar labiau panašėti į Kristų jis gali tik savo gyvenimu, naudodamasis tomis priemonėmis, kurias Jėzus duoda.

Žmogus gali būti pakrikštytas, jeigu jis nori priimti Kristaus mokslą ir būti panašus į Kristų. Kunigas, ištyręs situaciją šeimoje, gali pasiūlyti ar net pareikalauti nukelti Krikštą vėlesniam laikui, jei, pavyzdžiui, supranta, kad vaikas iš tiesų nebus ugdomas krikščioniškai. Tai sunkus sprendimas, nes tarp tų, kurie, kunigo manymu, gali priimti Krikštą ir tų šeimų, kurioms jis būtų linkęs jį atidėti, atstumas būna labai nedidelis. Tokiam sprendimui reikia labai didelės išminties, pačios širdies, bet ir didelės atsakomybės. Aišku, kaip dažniausiai ir būna, lengviausia pasitarnauti visiems, kas paprasčiau ir tuoj pat, nieko neklusus. Populiariausi juk visada tokie kunigai, bet, kaip parodė patirtis, tokie kunigai – dažniausiai paprasčiausi pataikūnai.

Krikštas nėra magiškas veiksmas. Tai – ir įstojimas į Bažnyčią. Tam reikalingi ir krikštatėviai, kurie būtų Bažnyčios atstovai krikštijamojo šeimoje, padedantys tėvams ugdyti vaiko tikėjimą arba, jei krikštijamas suaugęs, – padėti jam ugdytis tikėjimą.

Pakrikštytasis nuo pat pradžių apsupamas Bažnyčios dėmesio, ji yra šalia. Jei tėvai tuo netiki, tai visas ritualas tampa magija arba tuščia tradicija. Kai kas pasakys, kad tradicija visada išlaiko savo reikšmingumą, tačiau Krikšto esmė – naujas gyvenimas Kristuje. Jis turi matytis žmogaus gyvenime.

Ar kiekvienas gali būti krikšto tėvu ar motina? Ar būtina jį turi būti du? Kaip kilo praktika pasirinkti krikšto tėvus?

Neofitus, naujai įtikėjusius krikščionis, Bažnyčia visada pavesdavo brandesnių narių globai. Visa bendruomenė juos globodavo, skatindavo, pagelbėdavo pakelti krikščioniško gyvenimo iššūkius. Krikštatėvis – Bažnyčios, kaip bendruomenės, šeimynos atstovas, kurį pasirinko krikštijamasis ar paskyrė bendrija. Gali būti vienas arba du krikštatėviai. Jei vienas iš dviejų krikštatėvių yra nekatalikas, jis oficialiai tampa Krikšto liudytoju, bet ne krikštatėviu. Bažnyčia juk negali jam pavesti jokių įpareigojimų, ne tai bendruomenei jis priklauso. Krikštatėviu gali būti kiekvienas 16 metų amžiaus sulaukęs katalikas, šventęs Sutvirtinimą ir praktikuojantis katalikišką sakramentinį gyvenimo būdą.

Kartais prajuokina pastaba, bet ją verta paminėti, – krikštatėviu negali būti paties krikštijamojo tėvas ar motina.

Ar krikštyti gali tik kunigas?

Nekrikštytą žmogų, esantį mirties pavojuje, krikštyti gali kiekvienas krikščionis, jeigu jis nori padaryti tai, ką siekia padaryti Bažnyčia, tai yra pakrikštyti Trejybės vardan.

Pakrikštyti turėtų mokėti kiekvienas krikščionis, ypač tie, kurie dirba ligoninėse su naujagimiais. Krikštijama tris kartus užpilant švarų švęstą ar paprastą vandenį ant krikštijamojo galvos sakant, pavyzdžiui: „Artūrai, aš tave krikštiju vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“. Apie pakrikštijimą informuojami parapijos ar ligoninių kunigai.

Vis nesiliauja diskusijos apie tai, kodėl krikštijami naujagimiai, negalintys patys apsispręsti?

Natūralu, kad kūdikis yra netikintis – jis krikštijamas tėvų tikėjimu, ir nėra vienas kūdikis

Parapijos skelbimai

Dievo Žodžio sekmadienis

Šiandien yra švenčiamas Dievo Žodžio sekmadienis. Popiežius Pranciškus kasmet III eilinį sekmadienį kviečia atkreipti didesnę dėmesį Šventajam Raštui, kad jis būtų uoliau skaitomas, iškilmingiau skelbiamas, giliau

apmaštomas ir būtų krikščionims maldos ir švenčių šerdis, atsimenant šv. Jeronimo įspėjimą, kad "kas nėra susipažinęs su Biblija, tas nepažįsta Kristus".

Tad šiandien pasiimkime namuose Šv. Raštą, ir skirkime jam bent kiek laiko. Skaitykime. Pasiimkime jį ne kaip keistą knygą, bet kaip mylinčiojo parašytą laišką. O juk taip ir yra. Taip, Jis daug parašė mums, tau ir man. Nes turi ir nori daug ką pasakyti, apie save ir mus papasakoti. Smalsau ir imlaus skaitymo!

PASIŪLYMAS-IŠŠŪKIS! Nuo šiandien iki gyvenimo pabaigos perskaityti Šv. Raštą.

Šventasis Raštas. Iš kur jį gauti?

Šv. Raštą galite rasti ir pasidovanoti mūsų bažnyčiose (šiuo metu yra tik Naujojo Testamento knygos). Taip pat visuose knygynuose ir bibliotekose. Šv. Raštas (Biblija) yra viena knyga, kuri turi dvi dalis: tekstai, parašyti iki Jėzaus – tai Senasis Testamentas, ir tekstai, parašyti po Jėzaus – tai Naujasis Testamentas. Išleidžiama yra vienoje knygoje arba atskiromis dalimis, todėl ir randame vienu iš dalių pavadinimu. Šv. Raštą įsigyti galima ir internetu: katalikuleidiniai.lt, ar kitose svetainėse. Skaityti galima: biblija.lt (teksto skaitymas).

nenori krikštytis, nors akivaizdžiai dažniausiai ir neprieštarauja – jis krikštijamas tėvų valia. Evangelijoje nerandame tiesioginio raginimo krikštyti kūdikius, tačiau apstu nuorodų į tai, kad būdavo krikštijama visa šeima (plg. Apd 16, 15; 16, 33), vadinasi, ir vergai, ir kūdikiai. Prisiminkime ir nuorodą iš Evangelijos, kur Jėzus ragina: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė“ (Lk 18, 16).

Kūdikių Krikšto praktiką Bažnyčia grindžia šiomis dviem nuorodomis. Katalikų krikščionių šeimoms priklausymas tam pačiam Viešpačiui, tai pačiai bendrijai yra visiškai natūralus dalykas. Jei kūdikis gimė iš krikščionių tėvų ir su jais gyvena, natūralu, jog tėvai norės, kad ir vaikai priklausytų tai pačiai bendruomenei.

Sutvirtinimo sakramentas jau yra suaugusio žmogaus patvirtinimas, kad jis priima tai, kas be jo žinios Krikšto metu buvo padaryta. Štai kodėl vis užsimenama, jog būtina rimtai ruoštis Sutvirtinimo sakramentui: išganymui jis nėra būtinas, jis labiau svarbus krikščioniškam, bažnytiniam gyvenimui. Tai – tikėjimo pareiškimas, savo valios pareiškimas: priimu tai, kas be mano žinios buvo padaryta. Ir prisiimu tą pačią misiją, kurią iš Jėzaus priėmė visa krikščionių bendrija – tęsti Kristaus misiją.

Ar galima Krikšto atsakyti?

Turime visai neseną Katalikų Bažnyčios pasisakymą šia tema. Apaštalu Sosto dokumente teigiama, kad krikščionis, atsakęs Krikšto, vis tiek lieka krikščioniu: nors žmogus ir lieka neištikimas, Dievas amžinai lieka ištikimas savo sprendimui, savo pažadui. Net jei žmogus Dievui nesako „Tėve“, o tai – krikščioniškas kreipinys, Dievas, vis tiek jį laiko savo įvaikiu savo Sūnuje Jėzuje.

Bus daugiau.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.